

og i mange henseender var af en sådan art, at han ikke kunne tiltræde den.

Uden for ordførernes kreds tog *Frode Jakobsen* (S) afstand fra overenskomsten, om hvilken han bl. a. udtalte:

„Jeg er ked af, at jeg ikke kan støtte forslaget; jeg er ked af det over for den regering, som kun har villet det bedste, og jeg er ked af det over for de fangeorganisationer, som oprigtigt har troet at varetage fangernes interesser, de gestapofanger, der har lidt mere under besættelsen end nogen andre. Jeg kan godt forstå, at regeringen og fangeorganisationerne er faldet for fristelsen til bare at søge at opnå så meget som muligt i penge, men jeg mener, at det er en fristelse, som de ikke burde være faldet for, at denne aftale ikke er Danmark og den danske modstandsbevægelse værdig. „Men modstandsbevægelsen er gået ind for den.“ Det var, ligesom den opfattelse spøjte bag ved noget af det, der er blevet sagt herfra.

Til det må der siges et tydeligt nej. For det første: besættelsestidens fanger repræsenterer da ikke modstandsbevægelsen, det var da heldigvis kun en brøkdel af modstandsbevægelsen, der endte som fanger. For det andet: fangeorganisationerne repræsenterer ikke uden videre fangerne, de fleste står jo ikke i nogen organisation. Og så har organisationerne oven i købet delt sig for og imod. Der er ingen, der kan tale på modstandsbevægelsens vegne. Jeg kan kun udtale min tro, og den er, at et flertal af modstandsbevægelsens folk med mig føler et ubehag ved disse forhandlingers forløb.“

Taleren sluttede sit udførlige indlæg således:

„Det gør mig altså ondt, at jeg må tage den stilling, at jeg ikke kan støtte forslaget, ondt over for det Tyskland, som vi så gerne ville komme i møde, ondt over for de fangeorganisationer, der med en ærlig vilje har arbejdet for deres kammeraters bedste, og jeg beklager det også over for den regering, som kun har villet hjælpe, men jeg mener, at her burde vi have sagt nej, at Danmark havde råd til det, at vi derimod knap nok har råd til at bukke os så dybt, som vi gør med dette forslag.“

Heller ikke *Per Federspiel* (V) kunne tiltræde overenskomsten. Han erklærede ved behandlingen af det senere fremsatte lovforslag om fordelingen af beløbet fra Tyskland, at han stort set var enig med *Frode Jakobsen*, omend på visse punkter med en anden begrundelse.

Ved sagens 1. behandling førte *justitsministeren* ordet på den fraværende udenrigsministers vegne.

I det udvalg, der behandlede sagen, enedes et flertal om at indstille forslaget til vedtagelse uændret. Uden for flertallet stod *Frode Jakobsen* og *Per Federspiel*, der under henvisning til deres udtalelser i folketinget erklærede ikke at kunne medvirke til forslaget gennemførelse.